

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

P-630/2026-65

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Emi Brdovčak, u pravnoj stvari tužitelja VEKKA d.o.o. Viškovo, (prije FIDENS d.o.o. Viškovo) Marinići, Straža 111, OIB: 4064795180, kojeg zastupa punomoćnik Frane Dobrović, odvjetnik u Rijeci, Ivana Grohovca 2/II, protiv tuženika 1. Darko Bilić iz Rijeke, 19. Udarne Divizije 1, OIB: 70675671193, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Vukić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Vukić i dr. u Rijeci, Nikole Tesle 9/V-VI i 2. MARE – CHARTER d.o.o. Zagreb, Sprečka 22, OIB: 63424294188, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Sučević i partneri d.o.o. u Zagrebu, Gundulićeva 63, radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 16. srpnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i tuženika 2., s danom objave 11. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku 2. MARE - CHARTER d.o.o. Zagreb, Sprečka 22, OIB: 63424294188, isplatiti tužitelju VEKKA d.o.o. Viškovo, Marinići, Straža 111, OIB: 4064795180, iznos od 16.876,48 eura (šesnaest tisuća osamsto sedamdeset i šest eura i četrdeset i osam centi) sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na taj iznos od 1. siječnja 2020. do 30. lipnja 2020. po stopi od 6,11 % godišnje, od 1. srpnja 2020. do 31. prosinca 2020. po stopi od 5,89% godišnje, od 1. siječnja 2021. do 30. lipnja 2021. po stopi od 5,75% godišnje, od 1. srpnja 2021. do 31. prosinca 2021. po stopi od 5,61% godišnje, od 1. siječnja 2022. do 30. lipnja 2022. po stopi od 5,49 % godišnje, od 1. srpnja 2022. do 31. prosinca 2022. po stopi od 5,31 % godišnje, od 1. siječnja 2023. do 30. lipnja 2023. po stopi od 5,50% godišnje, od 1. srpnja 2023. do 30. lipnja 2023. po stopi od 5,50 % godišnje, od 1. srpnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi od 7,00 % godišnje, od 1. siječnja 2024. do 30. lipnja 2024. po stopi od 7,50 % godišnje, od 1. srpnja 2024. do 31. prosinca 2024. po stopi od 7,25 % godišnje, od 1. siječnja 2025. do 30. lipnja 2025. po stopi od 6,15% godišnje, od 1. srpnja 2025. do 31. prosinca 2025. po stopi od 5,15 % godišnje, od 1. siječnja 2026. do 30. lipnja 2026. po stopi od 5,15 % godišnje te od 1. srpnja 2026. na dalje po stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku 2. MARE - CHARTER d.o.o. iz Zagreba, Sprečka 22, OIB: 63424294188, naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 7.432,06 eura (sedam tisuća četrismo trideset i dva eura i šest centi) u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

I. Utvrđuje se da je tužitelj povukao tužbu u dijelu koji glasi:

" 1. Nalaže se tuženiku 2. MARE - CHARTER d.o.o. Zagreb, Sprečka 22, OIB: 63424294188, isplatiti tužitelju VEKKA d.o.o. Viškovo, Marinići, Straža 111, OIB: 4064795180, iznos od 7.846,22 eura sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na taj iznos od 31. prosinca 2016. do 31. prosinca 2019.

2. Nalaže se tuženiku 2. MARE - CHARTER d.o.o. Zagreb, Sprečka 22, OIB: 63424294188, isplatiti tužitelju VEKKA d.o.o. Viškovo, Marinići, Straža 111, OIB: 4064795180, zakonske zatezne kamate koje teku na iznos od 16.876,48 eura od 31. prosinca 2016. do 31. prosinca 2019."

II. Ne dopušta se preinaka tužbe povećanjem tužbenog zahtjeva za iznos zakonskih zateznih kamata od 31. prosinca 2016. do 31. prosinca 2019. prema podnesku tužitelja od 16. srpnja 2026.

III. Nalaže se tužitelju VEKKA d.o.o. Viškovo, Marinići, Straža 111, OIB: 4064795180, naknaditi tuženiku 2. MARE - CHARTER d.o.o. iz Zagreba, Sprečka 22, OIB: 63424294188, troškove postupka nastale povodom prijedloga za povrat u prijašnje stanje u iznosu od 625,00 eura (šesto dvadeset i pet eura), u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi podnesenoj Općinskom sudu u Rijeci naveo kako se (među ostalim) bavi iznajmljivanjem plovnih objekata (charter). Tužitelj se bavio i iznajmljivanjem plovila Delphia Escape 1050 LIDIJA, godina proizvodnje 2013., registarske oznake 666 RK. Pojasnio je kako je tuženik 1., Darko Bilić, bivši direktor i sadašnji član tužitelja, koji je u utuženom razdoblju od 2016. do 2019. godine, kao direktor, obavljao i sklapao poslove u ime i za račun tužitelja. Tuženik 2. je trgovačko društvo specijalizirano za iznajmljivanje plovnih prijevoznih sredstava, odnosno charter brodova te s njim tužitelj ima zaključen Ugovor o charteru broj 02-14 od dana 15. prosinca 2014., kojim je tužitelj kao nalogodavac dao tuženiku 2., kao davatelju usluge pravo korištenja plovila Delphia Escape 1050 LIDIJA, registarske oznake 666 RK u svrhu organiziranog smještaja gostiju radi boravka na navedenom plovilu. Odnos tužitelja i tuženika 2. je uređen na način da tužitelju, kao vlasniku opisanog plovila koje se daje na korištenje tuženiku 2. za daljnje iznajmljivanje turistima, pripada 65% od ostvarenih prihoda dobivenih iznajmljivanjem plovila, dok tuženiku 2. pripada 35% ostvarenih prihoda. Navedeno je regulirano Ugovorom o charteru broj 02-14 od 15. prosinca 2014. Prema odredbi čl. 4. Ugovora tuženik 2. je bio ovlašten primati uplate za izvršene turističke usluge iznajmljivanja predmetnog plovila, a pri tom se obvezao da će primljene uplate umanjene za agencijsku proviziju (35%) po pojedinom ugovorenom poslu rasporedom sredstava proslijediti na račun tužitelja. Međutim, očitom knjigovodstvenom omaškom, tuženik 2. je tužitelju, rasporedom sredstava isplaćivao iznos ostvarenog prihoda od 30%, a zadržavao je iznos prihoda od 70%, u utuženom razdoblju od 2016. do 2019. godine. Naime, raspored sredstava ostvarenog

prihoda od iznajmljivanja predmetnog plovila vršio se na tako da tužitelj izdaje tuženiku 2. račune za svaki pojedini ugovoreni posao (najam plovila) na iznos ukupno ostvarenog prihoda (100% dobiti) od tog određenog najma broda. Tuženik 2. potom izdaje tužitelju račun također za svaki pojedini ugovoreni posao (najam plovila) na iznos u visini od 35% ostvarenog prihoda za taj najam broda i na taj način su tužitelj i tuženik 2. kompenzacijom dijelili ostvareni prihod. Međutim, pogrešnom uputom od strane tadašnjeg direktora društva tužitelja, tuženika 1., računi od strane tužitelja za svaki pojedini ugovoreni posao (najam broda) izdavani su tuženiku 2. na iznos u visini 65 % od ostvarenog prihoda (umjesto na iznos od 100% vrijednosti ostvarenog prihoda) te je tuženik 2., odmah po primitku tako ispostavljenih računa izdao svoj račun tužitelju, za svaki pojedini ugovoreni posao (najam broda) na iznos od 35% vrijednosti ostvarenog prihoda. Drugim riječima, tužitelj je tuženiku 2., ispostavljao račune za svaki ugovoreni posao (najam broda) u vrijednosti iznosa od ostvarenog prihoda koji je već bio umanjen za 35% (onoliko koliko iznosi agencijska provizija, odnosno prihod za tuženika 2.), da bi tuženik 2. izdao račun na iznos od 35% vrijednosti od ostvarenog prihoda na teret tužitelja. Na opisani je način tužitelju, suprotno Ugovoru o charteru broj 02-14, pripao udio od 30% ostvarenog prihoda broda (umjesto 65%), a tuženiku 2. je pripao udio od 70% ostvarenog prihoda (umjesto 35%). Pogrešnim obračunavanjem na prethodno opisani način tužitelj je oštećen za iznos od 186.273,19 kn/24.722,70 eura. Tužitelj je naveo i kako je do promjene u rasporedu sredstava ostvarene dobiti od iznajmljivanja broda došlo isključivo jednostranom uputom tadašnjeg direktora i člana uprave društva tužitelja Darka Bilića koju uputu je višekratno upućivao knjigovodstvu tuženika 2. Tadašnji drugi član uprave i društva tužitelja, Edvardo Gustin, je uočio navedene knjigovodstvene nepravilnosti još 2019. godine te je o istima obavijestio tuženika 2. i pozvao ga da se nepravilnosti isprave te da se tužitelju isplati preostali iznos. Međutim, tuženik 2. je navedeno odbio učiniti. Pozivajući se na odredbu čl. 10. Zakona o obveznim odnosima i čl. 252. st. 1. i 2. Zakona o trgovačkim društvima tužitelj je isticao kako se ovdje radi o propustu tuženika 1. kao člana uprave, kojim je nanio štetu trgovačkom društvu čiji je član pa tuženik 1. za nanesenu štetu koju je prouzročio prilikom zastupanja i vođenja poslova društva odgovara sukladno pravilima o općoj odgovornosti za štetu propisanim Zakonom o obveznim odnosima. Zato je predložio da sud tuženiku 2. naloži isplatu prekomjerno isplaćenog iznosa od 186.273,19 kn/24.722,70 eura koji iznos je neosnovano zadržao za sebe, a podredno, ako sud utvrdi da je tužbeni zahtjev prema tom tuženiku neosnovan, da prihvati isti zahtjev prema tuženiku 1. kao tadašnjem članu uprave društva tužitelja.

2. U odgovoru na tužbu tuženik 1. je prigovorio stvarnoj nadležnosti Općinskog suda ukazujući na odredbu čl. 40. Zakona o trgovačkim društvima, 34. b Zakona o parničnom postupku te na činjenicu prema kojoj je nad tužiteljem otvoren stečajni postupak. Oporio je tužbeni zahtjev ističući kako ne postoji osnova za naknadu štete protiv tuženika 1. Istaknuo je i prigovor zastare. Naveo je kako je tuženik 1. sve poslove za tužitelja obavljao zajedno sa drugim članom uprave u to vrijeme - Edvardom Gustinom i na način za koji je smatrao da predstavlja ispravan način obračuna. S obzirom na solidarnu odgovornost drugog člana uprave predložio je da se o ovom postupku izvesti Edvardo Gustin.

3. U odgovoru na tužbu tuženik 2. je također osporio tužbeni zahtjev. Naveo je kako je tadašnji direktor, tj. član uprave tužitelja (tuženik 1.), upozorio tuženika 2. da pogrešno radi obračun te mu je pojasnio ispravan način izrade obračuna. Dakle, od

sklapanja predmetnog Ugovora do upute tuženika 1., tuženik 2. je radio obračune sukladno Ugovoru, odnosno članku 5. Ugovora o charteru broj 02-14 od 15. prosinca 2014. Način izrade obračuna predstavljao je direktnu uputu tuženika 1. (tadašnjeg direktora i člana uprave tužitelja) te tuženik 2. nije imao razloga preispitivati tu uputu. Naveo je kako predmetnim Ugovorom o charteru nije propisano da se isključivo pisanim putem mogu mijenjati odredbe pojedinih odredbi, iz čega proizlazi da je e-mail direktora i člana uprave kojim upozorava tuženika 2. (koji mail je dostavljen uz tužbu) i mijenja način obračuna, dovoljan za samu izmjenu članka 5. kojim je propisan način plaćanja. Iz navedenog proizlazi da, ako je i nastala šteta za tužitelja, odgovornost za tu štetu je isključivo na tuženiku 1. kao tada ovlaštenoj osobi za vođenje poslova društva. Nakon upute tuženika 1. da se obračun radi drugačije, nitko nije prigovarao novom načinu obračuna. Tek nakon tri godine je Edvardo Gustin kontaktirao tuženika 2. radi obračuna i izdanih računa te je tražio njihov ispravak što nije bilo moguće zbog proteka vremena. Tuženik 2. je također istaknuo prigovor zastare pozivajući se na odredbu čl. 228. Zakona o obveznim odnosima. Prigovarao je mjesnoj nenadležnosti u odnosu na tuženika 2. s obzirom na njegovo sjedište u Zagrebu (čl. 48. Zakona o parničnom postupku).

4. Rješenjem poslovni broj P-1243/2021 od 23. studenoga 2021. Općinski sud u Rijeci odredio je prekid postupka u ovoj pravnoj stvari te se oglasio stvarno nenadležnim za postupanje. Po pravomoćnosti navedenog rješenja spis je ustupljen Trgovačkom sudu u Rijeci.

5. Rješenjem poslovni broj P-9/2022 od 12. kolovoza 2022. Trgovački sud u Rijeci odredio je nastavak postupka s obzirom na to da je ukinuto rješenje o otvaranju stečajnog postupka nad tužiteljem i stečajni postupak je obustavljen.

6. Dalje tijekom postupka tužitelj je isticao kako je pravna osnova njegove tražbine prema tuženiku 2. stečeno bez osnove pa se primjenjuje zastarni rok od 5 godina. Ustrajao je kod tužbe te je na ročištu održanom 7. lipnja 2024. obavijestio sud o promjeni tvrtke tužitelja (u VEKKA d.o.o.) i specificirao je tužbeni zahtjev u odnosu na glavnice izražavajući je u valuti euro sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj ("Narodne novine" broj 77/22, 88/22), dok je zakonsku zateznu kamatu na utuženi iznos glavnice zatražio od 1. siječnja 2020.

7. Rješenjem ovog suda poslovni broj P-9/2022-16 od 1. listopada 2024., utvrđeno je presumirano povlačenje tužbe te je naloženo tužitelju naknaditi tuženiku 2. troškove parničnog postupka s obzirom na to da na ročište zakazano za 1. listopada 2024. nisu pristupili tužitelj i tuženik 1., dok se tuženik 2. nije upustio u raspravljanje, sve sukladno odredbi čl. 295. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22; dalje: ZPP).

8. Podneskom od 9. listopada 2024. tužitelj je zatražio povrat u prijašnje stanje ističući kako je kod tužiteljevog punomoćnika dijagnosticirana akutna upala žučnjaka sa Gilbertovim sindromom zbog čega je bilo nužno provesti kirurški zahvat te je punomoćnik tužitelja u više navrata liječen u KBC Rijeka i KB Merkur u Zagrebu. Dan uoči ročišta na koje nije pristupio, punomoćnik tužitelja je bio na pregledu i liječenju u KBC Rijeka, dok je na dan ročišta kod punomoćnika tužitelja došlo do ekstremnih

fizičkih bolova, mučnine i drugih simptoma povezanih s upalom žučnjaka zbog čega nije mogao pristupiti ročištu.

9. Tuženik 1. nije se protivio prijedlogu za povrat u prijašnje stanje, dok se tuženik 2. takvom prijedlogu protivio. Na ročištu održanom povodom prijedloga za povrat, tužitelj je kod tog prijedloga ustrajao te je rješenjem ovog suda od 3. prosinca 2024. prihvaćen prijedlog za povrat u prijašnje stanje, parnica je vraćena u stanje u kojem se nalazila prije propuštanja te je ukinuto rješenje ovog suda od 1. listopada 2024. o povlačenju tužbe.

10. Naime, odredbom čl.117. ZPP-a propisano je da ako stranka propusti ročište ili rok za poduzimanje kakve radnje u postupku i zbog toga izgubi pravo na poduzimanje te radnje, sud će toj stranci na njezin prijedlog dopustiti da naknadno obavi tu radnju (povrat u prijašnje stanje) ako ocijeni da postoje opravdani razlozi za propuštanje. Sud nije imao razloga sumnjati u istinitost navoda punomoćnika tužitelja iz kojih proizlazi da nije mogao pristupiti ročištu zbog akutne upale žučnjaka, odnosno zbog posljedica takve upale (jaki fizički bolovi, mučnina) koje su nastupile na dan održavanja ročišta. Takve okolnosti predstavljaju opravdani razlog propuštanja ročišta. Osim toga, punomoćnik tužitelja je dostavio i liječničku dokumentaciju iz koje je vidljivo da mu je dijagnosticirana akutna upala žučnjaka zbog koje je u više navrata tražio liječničku pomoć što potvrđuje njegove navode o zdravstvenim tegobama prouzrokovanim takvom dijagnozom (stranica 164 do 166 i 174 spisa). Zato je sud, ocjenjujući iznesene razloge kao opravdane, dopustio prijedlog za povrat u prijašnje stanje i odlučio kao u rješenju od 3. prosinca 2024. sukladno odredbi čl. 117. st .1. i 4. ZPP-a.

11. U nastavku postupka, podneskom od 16. srpnja 2026., tužitelj je djelomično povukao tužbu tražeći isplatu ukupnog iznosa od 16.876,48 eura sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na iznos od 23,23 eura od 31. prosinca 2016., na iznos od 5.099,04 eura od 31. prosinca 2017., na iznos od 3.944,58 eura od 31. prosinca 2018. i na iznos od 7.809,63 eura od 31. prosinca 2019. do isplate.

12. Tuženici su u daljnjem tijeku postupka ustrajali kod navoda iz odgovora na tužbu. Tuženik 2. se protivio preinaci tužbe iz podneska tužitelja od 16. srpnja 2026. Djelomičnom povlačenju tužbe nije se protivio.

13. Sud je izveo dokaze uvidom u isprave u spisu te saslušanjem svjedoka Edvarda Gustin, tuženika 1. Darka Bilića i zastupnice po zakonu tuženika 2. Danijele Lazić. U postupku je provedeno i vještačenje po vještaku ekonomske struke Mariu Tkalec iz trgovačkog društva VJEŠTAK TKALEC d.o.o. Zagreb.

14. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. ZPP-a), sud je utvrdio da je prvi postavljeni tužbeni zahtjev prema tuženiku 2. djelomično osnovan.

15. U odnosu na prigovor mjesne nenadležnosti tuženika 2. (s obzirom na sjedište tog tuženika) napominje se da je otvaranjem stečajnog postupka nad tužiteljem (koji je otvoren rješenjem ovog suda poslovni broj St-593/19 od 24. rujna 2021.) uslijed čega se Općinski sud u Rijeci oglasio stvarno nenadležnim za postupanje u ovoj pravnoj stvari, ustanovljena stvarna i mjesna nadležnost ovog suda (čl. 63. a st. 1. ZPP-a). Navedeno neovisno o tome što je rješenje o otvaranju stečajnog postupka kasnije

ukinuto (rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-5289/21 od 17. studenoga 2021.) i stečajni postupak nad tužiteljem je obustavljen jer se nadležnost ovog suda u trenutku zaprimanja predmeta na ovaj sud ustalila prije i neovisno o tome što je tuženik 2. nakon nastavka postupka pred ovim sudom podnio odgovor na tužbu u kojem je istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti u odnosu na tuženika 2.

16. Tužitelj je prema tuženiku 2. postavio zahtjev za povratom stečenog bez osnove. Tužbeni zahtjev prema tuženiku 2. postavio je kao prvi zahtjev u smislu odredbe čl. 197. st. 1. ZPP-a pa je o zahtjevu prema tom tuženiku bilo potrebno najprije odlučiti.

17. Među strankama je sporno je li od strane tuženika 2. došlo do neosnovanog zadržavanja iznosa provizije većeg od onog koji je ugovoren među strankama. Sporno je, je li pogrešnom uputom danom tuženiku 2., tadašnji zastupnik po zakonu tužitelja, Darko Bilić (tuženik 1.) nanio štetu društvu koja se sastoji u umanjenju imovine društva do koje je došlo zbog neisplate ugovorenog iznosa prema Ugovoru o charteru sklopljenom među strankama (u odnosu na tužbeni zahtjev postavljen u eventualnoj kumulaciji). Sporno je, je li nastupila zastara utužene tražbine.

18. Prema Ugovoru u charteru sklopljenom između tužitelja i tuženika 2. na temelju kojeg je tužitelj tom tuženiku dao na korištenje plovilo Delphia Escape 1050 Lidija u svrhu organiziranja smještaja gostiju na tom plovilu, stranke su ugovorile proviziju tuženika 2. u visini od 35 % postignute cijene prema cjeniku tuženika 2. (čl. 5. Ugovora). Tuženik 2. se obvezao vršiti obračun za prethodno razdoblje svaki mjesec te vršiti uplate na račun tužitelja. Prema odredbi čl. 4. Ugovora tuženik 2. se obvezao da će primljene uplate od krajnjih korisnika (najmoprimaca plovila) umanjene za agencijsku proviziju po pojedinom ugovorenim poslu rasporedom sredstava proslijediti na račun nalogodavca (tužitelja) u omjeru prema čl. 5. Ugovora. Iz navedenog proizlazi da je doista među strankama ugovoreno da će od postignute cijene za smještaj gostiju na plovilu u vlasništvu tužitelja, tužitelju pripasti 65 % cijene koliko preostaje kada se postignuta cijena umani za 35% koliko je ugovorena provizija tuženika 2. (čl. 5. Ugovora).

19. Tužiteljev zahtjev u konkretnom slučaju temelji se na činjenici prema kojoj je tuženik 2. stekao veći iznos provizije od ugovorenog jer je umjesto ugovorenih 35 % provizije stekao 70 % postignute cijene za smještaj gostiju (najam) na plovilu tužitelja. Naime, do takvog stjecanja je, prema navodima iz tužbe, u utuženom razdoblju došlo jer je tužitelj tuženiku 2. ispostavljao račun za svaki najam broda koji bi ugovorio tuženik 2., ali već umanjen za 35 % (koliko je iznosila ugovorena provizija), a potom bi tuženik 2. izdao tužitelju račun na iznos od 35 % vrijednosti ostvarenog prihoda. Tako bi tuženiku 2., umjesto 35 %, pripalo 70 % ostvarenog prihoda po najmu broda jer je dva puta dolazilo do umanjenja – jednom po računu tužitelja, a potom i po računu tuženika 2.

20. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 155/23., 69/26.; dalje: ZOO) kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće,

naknaditi vrijednost postignute koristi. Tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako nije zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta (čl. 1112. st. 1. ZOO-a).

21. Radi utvrđenja osnovne relevantne činjenice – je li tuženik 2. naplatio od tužitelja ili zadržao iznos provizije veći od 35% kako je to Ugovoreno i ako jest, koliko veći, odnosno je li tuženik 2. nakon naplate od turista kojima je davao u charter tužiteljevo plovilo zadržao 35% prihoda, a potom još i fakturirao i naplatio daljnjih 35% od tužitelja, provedeno je vještačenje po vještaku ekonomske struke Mariu Tkalec.

22. Iz dopunskog nalaza i mišljenja vještaka Tkaleca od 29. travnja 2026. proizlaze slijedeće relevantne činjenice:

- da je tuženik 2. turistima naplaćivao uslugu najma plovila Delphia Escape 1050 Lidija te je na temelju pružene usluge najma i izdanih računa (turistima) naplatio iznos od 439.841,00 kn bez PDV-a u razdoblju koje je obuhvaćeno tužbom. Navedeni iznos, prema nalazu vještaka, predstavlja stvarno naplaćeni iznos od turista koji je bio na raspolaganju za raspodjelu sukladno čl. 5. Ugovora o charteru,

- da je tužitelj u utuženom razdoblju tuženiku 2. ispostavio račune na ukupan iznos od 297.023,49 kn bez PDV-a te da su navedeni računi podmireni kompenzacijom prilikom obračuna međusobnih potraživanja,

- da je na taj način tuženik 2. zadržao iznos od 142.817,51 kn (439.841,00 – 297.023,49 kn),

- da je tuženik 2., pored iznosa kojeg je zadržao prilikom raspodjele prihoda (142.817,51 kn) tužitelju zasebno fakturirao agencijsku proviziju kroz 6 računa, odnosno da je efektivno naplatio 138.282,67 kn, uz već zadržani iznos iz raspodjele (142.817,51 kn). Ti računi su od strane tužitelja također podmireni kompenzacijom.

- da je tuženik 2. na taj način od ostvarenog prihoda od najma plovila turistima primio ukupan iznos od 281.100,18 kn (142.817,51 + 138.282,67),

- da ugovoreni udio tuženika 2. iznosi 35% od stvarno ostvarenog prihoda od turista, što u konkretnom slučaju iznosi 153.944,35 kn (35% x 439.841,00),

- da razlika između stvarno primljenog iznosa od 281.100,18 kn i ugovorenog iznosa od 153.944,35 kn iznosi 127.155,83 kn, odnosno da je tuženik 2. primio 127.155,83 kn više od ugovorenog, a što istovremeno predstavlja tužiteljev manjak u odnosu na ugovoreni iznos,

- da navedeni iznos od 127.155,83 kn predstavlja minimalni višak kojeg je tuženik 2. ostvario kroz dvostruku naplatu agencijske provizije jer vještak nije raspolagao dostatnom dokumentacijom za obračun daljnjeg viška za razdoblja iz tužbe od 29. travnja do 4. svibnja 2016., 26. kolovoza do 2. rujna 2017. i 29. rujna do 3. listopada 2018. (kako je to pojasnio vještak u dopunskom nalazu od 29. travnja 2026.),

Dakle, iz nalaza i mišljenja vještaka Tkaleca proizlazi da je tuženik 2. naplatio iznos od 127.155,83 kn tj. 16.876,48 eura (minimalno) više od iznosa kojeg je prema Ugovoru o charteru, na ime provizije, bio ovlašten naplatiti.

23. Sud je u cijelosti prihvatio dopunski nalaz i mišljenje vještaka. Prije svega, navedeni nalaz izrađen je na temelju dokumentacije kojom je vještak raspolagao i koju su mu sukladno podnescima vještaka od 15. srpnja 2025. i 19. kolovoza 2025. dostavile stranke. Tako se nalaz temelji na ispravama u spisu (Ugovoru o charteru od 15. prosinca 2014.), računima tuženika 2. koji su ispostavljeni kupcima iz kojih je vještak utvrdio stvarno ostvarene prihode za utužena razdoblja, a s obzirom na to da

su u tim računima obračunati svi popusti koje je tuženik 2. obračunavao kupcima (kako je to obrazložio vještak u dopunskom nalazu i mišljenju), računima tužitelja koji su ispostavljeni tuženiku 2. (koji su umanjeni za agencijsku proviziju), računima tuženika 2. ispostavljenim tužitelju (agencijska provizija – „charge back“), kartici poslovnog partnera – konto 1200/1722, Ugovoru o kompenzaciji međusobnih potraživanja i obveza od 28. studenoga 2018. te izvansudskoj nagodbi od 16. listopada 2023. Vještak je analizom cjelokupne navedene dokumentacije koju su mu stranke dale na raspolaganje utvrdio koliki je iznos tuženik 2. naplatio, odnosno koliko je više naplatio od iznosa koji mu prema Ugovoru pripada. Nadalje, vještak je na jasan način obrazložio zašto se njegov dopunski nalaz (kojeg je sud prihvatio) razlikuje od nalaza i mišljenja kojeg je prethodno izradio (nalaz od 10. listopada 2025.). Naime, u tom nalazu vještak je izradio dvije verzije raspodjele prihoda. Prema prvoj verziji koju je vještak sačinio na temelju računa koje je tuženik 2. ispostavljao kupcima za uslugu iznajmljivanja plovila i računa koje mu je tužitelj ispostavio, vještak je utvrdio da je tužitelj tuženiku za razdoblje obuhvaćeno tužbenim zahtjevom ispostavio račune koji su za 1.731,90 kn viši od iznosa koji bi tužitelju pripao prema Ugovoru. Drugim riječima, vještak je utvrdio da je tuženik 2. ostvario prihode u visini od 454.294,75 kn, od čega bi tužitelju pripalo 295.291,59 kn (65%), a da je tužitelj tuženiku 2. ispostavio račune na ukupan iznos od 297.023,49 kn (dakle, 1.731,90 kn više). Dakle, prvu verziju osnovnog nalaza vještak je sačinio na temelju stvarno ostvarenih prihoda od najma plovila i računa koje je tužitelj ispostavio tuženiku 2. (u kojima je bila obračunata agencijska provizija) i na temelju te verzije nalaza tuženik 2. nije zadržao više od 35% ugovorene provizije (već čak i nešto manje). Prema drugoj verziji osnovnog nalaza, vještak je utvrdio da je tuženik 2. zadržao 73.714,80 kn više (bez PDV-a), a do te razlike u odnosu na prvu varijantu nalaza vještak je došao jer je prilikom obračuna uzeo u obzir cijene koje je tuženik 2. iskazao u tablicama koje je sačinjavao za svako obračunsko razdoblje i prema kojima je tuženik 2. iskazao ukupan prihod od 570.366,56 kn (bez PDV-a). Na ročištu održanom 8. travnja 2026. vještak je pojasnio da je prva verzija osnovnog nalaza izrađena prema stvarnim prihodima tuženika 2. tj. prema računima koje je on ispostavljao krajnjim korisnicima plovila, dok je druga verzija osnovnog nalaza izrađena prema tablicama tuženika 2. i računima koje je taj tuženik ispostavljao tužitelju, a u kojoj nisu bili navedeni stvarni iznosi koje je tuženik 2. naplatio od krajnjeg korisnika. Međutim, vještak je na navedenom ročištu isto tako pojasnio kako se ne može očitovati o tome je li tuženik 2. prilikom naplate cijene od krajnjeg korisnika zadržao 35% provizije, a potom iznova 35 % provizije fakturirao tužitelju pojašnjavajući kako nije raspolagao dokumentacijom iz koje bi mogao utvrditi je li tuženik 2. zadržao određeni iznos provizije prije ispostave fakture tužitelju (za tu istu proviziju). Prema tome, a kako navedeno predstavlja osnovno činjenično pitanje spora (je li tuženik 2. najprije zadržavanjem 35% iznosa nakon naplate od krajnjeg korisnika, a potom naplatom provizije od tužitelja, zadržao viši iznos provizije od onog koji mu pripada), a vještak na to pitanje nije odgovorio u osnovnom nalazu, taj nalaz sud nije prihvatio prilikom donošenja odluke o tužbenom zahtjevu jer je isti bio nepotpun i sačinjen na temelju dokumentacije koja nije u potpunosti odražavala odnos između stranaka i u tom smislu tijekom novca između krajnjeg korisnika, tuženika 2. i tužitelja. S druge strane, a kako je dopunskim nalazom vještak otklonio navedene nedostatke i dao jasne, logične i matematički razumne razloge za svoje mišljenje, isto je ovaj sud u cijelosti i prihvatio. Nalaz i mišljenje vještaka potvrđuje navode tužitelja prema kojima je tuženik 2. naplatio određenu cijenu najma plovila od krajnjeg korisnika, zadržao proviziju od 35%, putem kompenzacija isplatio tužitelju ostvarenu cijenu, umanjenu za 35% i nakon toga izdao tužitelju fakture za 35% provizije (koju je opet naplatio). Na taj

način (zadržavanjem provizije i fakturiranjem te iste provizije tužitelju), tuženik 2. je ostvario korist veću od one koja mu prema Ugovoru o charteru pripada. Ovdje se dodaje i da tuženik 2. tijekom ovog spora nije isticao da bi prema tužitelju imao neku drugu tražbinu (osim agencijske provizije) koja bi bila predmet kompenzacije i zbog koje bi tužitelj tuženiku 2. bio dužan isplatiti veći iznos od 35% od prihoda ostvarenog od najma plovila.

24. Neosnovan je i bez utjecaja na odluku u ovom sporu prigovor tuženika 2. prema kojem su obračuni izrađeni i računi izdani sukladno uputi tuženika 1. koji je tada bio, pored Edvarda Gustina, tužiteljev zastupnik po zakonu pa da (i) zato tužitelj nema pravo na vraćanje, čak i da je došlo do zadržavanja većeg iznosa od onog predviđenog Ugovorom o charteru. Naime, iz provedenih dokaza proizlazi da je do isplate većeg iznosa, tj. do dvostrukog naplaćivanja provizije u visini od po 35% od tužitelja došlo uslijed matematičke pogreške, odnosno uslijed nesporazuma između tuženika 1. i 2. u pogledu obračuna provizije. Provedeni dokazi ne upućuju na zaključak o tome da su se stranke sporazumjele o visini provizije drugačijoj od one iz Ugovora već da se radilo o neispravnim obračunima, odnosno o matematičkoj pogrešci koja je dovela do izdavanja neispravnih računa, tj. računa koji nisu bili sastavljeni sukladno čl. 5. Ugovora. Ovdje se napominje da okolnost prema kojoj je tuženik 1. dao uputu tuženiku 2. kako izrađivati obračun međusobnih tražbina i na temelju tog obračuna ispostavljati račune, ne znači da su stranke ugovorile proviziju tuženika 2. veću od 35%. Takva intencija ne proizlazi ni iz prepiske koja se odvijala putem elektronske pošte između tuženika 2. i sadašnjeg zastupnika po zakonu tužitelja, ni iz prepiske tuženika 1. i tuženika 2. (stranica 14 do 25 spisa), niti iz iskaza stranaka (zastupnika po zakonu) i svjedoka. Suprotno tome, među njima nije bilo spora o tome da je ugovorena provizija za tuženika 2. iznosila 35%. Prema tome, ovaj sud zaključuje da je do isplate većeg iznosa od ugovorenog došlo uslijed pogreške u obračunu što ne daje tuženiku 2. pravo da taj preplaćeni iznos zadrži. Na to pravo ne utječe ni okolnost prema kojoj je (eventualno) drugačiji obračun rađen prema uputi tuženika 1. jer se očito ta uputa odnosila na tehničke okolnosti izrade obračuna oko kojih je nastao nesporazum između tuženika 1. i tuženika 2. Drugim riječima, eventualna pogrešna uputa u konkretnom slučaju nije stvorila drugačija prava i obveze za stranke pa tako nije nastala ni osnova na temelju koje bi tuženik 2. mogao zadržavati proviziju višu od one ugovorene Ugovorom. Zato se ovdje ne radi o situaciji iz čl. 1112. st. 1. ZOO-a na koju je implicitno ukazivao tuženik 2. tijekom ovog spora.

25. Neosnovan je i prigovor zastare istaknut u ovom spotu. Naime, u konkretnom slučaju se primjenjuje petogodišnji zastarni rok iz čl. 225. ZOO-a, a zastara je počela teći prvog dana nakon dana kada je tužitelj imao pravo zahtijevati vraćanje (čl. 215. ZOO-a). Iz provedenih dokaza proizlazi da je tužitelj saznao za sporne pogrešne obračune (koji su se odnosili na utužena razdoblja od 2016. do 2019. godine) u prosincu 2019. godine. Navedeno proizlazi iz elektronske pošte Edvarda Gustina upućene tuženiku 2. od 16. prosinca 2019. (stranica 14 spisa) iz koje je vidljivo da je tada (u prosincu 2019.) upozorio tuženika 2. na pogrešan obračun, a nakon čega je uslijedila prepiska među strankama iz koje u suštini proizlazi kako je postojao nesporazum oko pravilne izrade obračuna. Da je na stani tužitelja došlo do saznanja o pogrešnom obračunu tijekom 2019. proizlazi, osim iz iskaza Edvarda Gustina, i iz iskaza zastupnice po zakonu tuženika 2. (koja je navela da je g. Bilić tijekom 2019. godine primijetio kako se radi drugačiji obračun od onog iz 2015.). Prema tome, a kako

je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena 20. srpnja 2021., nije protekao opći zastarni rok iz čl. 225. ZOO-a).

26. Slijedom navedenog, a kako je dio imovine tužitelja neosnovano prešao u imovinu tuženika 2. uslijed pogrešnog (metematičkog) obračuna koji su posljedično doveli do izdavanja neispravnih računa, sud je tužbeni zahtjev prema tuženiku 2. ocijenio osnovanim te je primjenom odredbe čl. 1111. ZOO-a te čl. 197. ZPP-a presudio kao u točki I. izreke presude. Odluku o zakonskim zateznim kamata sud je donio primjenom odredbe čl. 1115. ZOO-a i čl. 29. st. 2. ZOO-a pri čemu je ocijenio da je tuženik 2. nepošten stjecatelj jer je morao znati da bez osnove stječe veći iznos provizije od ugovorenog. Navedeno zato jer mu je tužitelj najprije izdavao fakture umanjene za 35% provizije (koju je imao pravo zadržati), a potom je on tužitelj izdavao fakture na dodatnih 35% provizije. Tuženik 2. je morao znati da mu taj iznos ne pripada jer je znao koju su proviziju stranke ugovorile s obzirom na to da je bio i stranka Ugovora o charteru te je morao znati da zadržavanjem provizije u visini od 35%, a potom i ispostavljanjem računa tužitelju umanjениh za daljnjih 35% zadržava veći iznos od onog koji mu po Ugovoru pripada. Unatoč tome, tužitelju nisu dosuđene kamate od dana stjecanja već od 1. siječnja 2020. kako je to zatražio na ročištu održanom 7. lipnja 2024. (stranica 142 spisa). Naime, tužitelj je najprije postavio tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 24.722,70 eura sa zakonskom zateznom kamatom od 31. prosinca 2016. do isplate, međutim, na ročištu održanom 7. lipnja 2024. tužitelj je povukao zahtjev za kamate za razdoblje od 31. prosinca 2016. do 31. prosinca 2019. (tražeći isplatu kamata od 1. siječnja 2020.). Potom je tužitelj podneskom od 16. srpnja 2026. povukao dio tužbenog zahtjeva u odnosu na glavnice, tražeći isplatu iznosa od ukupno 16.876,48 eura i povećao je tužbeni zahtjev u odnosu na kamate tražeći (iznova) isplatu kamata od 31. prosinca 2016. na dalje. Kako je tužitelj na ročištu od 7. lipnja 2024. djelomično povukao tužbeni zahtjev za dio kamata, a podneskom od 16. srpnja 2026. i za dio glavnice, čemu se tuženici nisu protivili, primjenom odredbe čl. 193. st. 2. ZPP-a odlučeno je kao u točki I. izreke rješenja. S druge strane, a kako je tužitelj najprije povukao tužbu u dijelu koji se tiče kamata, a potom je povećao tužbeni zahtjev u odnosu na kamate, tražeći njihovu isplatu od 31. prosinca 2016. (podneskom od 16. srpnja 2026.), on je na taj način u tom dijelu preinačio tužbu (čl. 191. st. 1. ZPP-a). Tuženik 2. se protivio takvoj preinaci tužbe, a osim toga, tužitelj je tužbu preinačio nakon zaključenja prethodnog postupka, ne iznoseći opravdane razloge o tome u smislu odredbe čl. 190. st. 2. ZPP-a. Zato sud tu preinaku nije dopustio te je odlučio kao u točki II. izreke rješenja (čl. 190. st. 1. i 2. ZPP-a).

27. Dodatno, napominje se da sud nije odlučivao o zahtjevu postavljenom prema tuženiku 1. u eventualnoj kumulaciji jer je prihvatio prvi postavljeni tužbeni zahtjev prema tuženiku 2. (čl. 197. st. 1. ZPP-a).

28. Odluka o parničnom trošku iz točke II. izreke presude donesena je primjenom odredbe čl. 154. st.1. i čl. 155. st. 1. ZPP-a.

29. Tužitelj ima pravo na naknadu troškova postupka od tuženika 2. s obzirom na to da je u cijelosti uspio sa smanjenim tužbenim zahtjevom. On ima pravo na naknadu troškova u iznosu od po 500,00 eura za sastav tužbe (Tbr. 8. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika – „Narodne novine“ broj 138/23; dalje: Tarifa), za pristup ročištima od 2. veljače 2023., 3. svibnja 2023., 21. ožujka 2024., 7. lipnja 2024., 26. ožujka 2025., 8. travnja 2026. i 16. srpnja 2026. sukladno Tbr. 9. t. 1. Tarife te za

sastav podnesaka od 23. listopada 2025. i 16. srpnja 2026. (Tbr. 8. t. 1. Tarife), iznos od 250,00 eura za pristup ročištu od 29. studenoga 2023. (Tbr. 9. t. 2. Tarife), iznos od 50,00 eura za sastav podneska od 6. listopada 2025. (Tbr. 8. t. 4. Tarife), pripadajući PDV u visini od 1.325,00 eura (Tbr. 42. Tarife), 1.770,00 eura na ime troškova vještačenja (s time da će se preostali iznos uplaćenog predujma za vještačenje tužitelju vratiti) te iznos od 146,84 eura na ime pristojbe na tužbu (koliko je tužitelj platio sukladno podacima na stranici 95 spisa) i 215,22 eura na ime pristojbe na presudu sukladno Tar. br. 1. i 2. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi („Narodne novine“ broj 37/23; dalje: Uredba). Dakle, tuženik 2. je dužan tužitelju naknaditi trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 7.432,06 eura. Zato je odlučeno kao u točki II. izreke presude.

30. S druge strane, tuženik 2. ima pravo od tužitelja zahtijevati naknadu troškova nastalih povodom prijedloga za povrat u prijašnje stanje sukladno odredbi čl. 122. a ZPP-a i to u iznosu od 500,00 eura za pristup ročištu održanom povodom prijedloga za povrat u prijašnje stanje (Tbr. 9. t. 1. Tarife), što uvećano za PDV od 125,00 eura iznosi ukupno 625,00 eura. Zato je odlučeno kao u točki III. izreke rješenja. Kako tuženik 2. ima pravo na naknadu troškova postupka nastalih povodom prijedloga za povrat u prijašnje stanje, tužitelju ti troškovi nisu odmjereni (trošak sastava podneska od 8. listopada 2024. i pristupa ročištu od 3. prosinca 2024.).

U Rijeci 11. rujna 2026.

Sutkinja:
Ema Brdovčak

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke su ovlaštene izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpavka presude odnosno od dana objave presude ako uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Rijeci, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **9-3088d-09e09**

Kontrolni broj: **0ae8d-f6427-a620a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=EMA BRDOVČAK, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.